

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci **žalobkyně: A. F.,** zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, **se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3**, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 59 Az 74/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2003 č. j. OAM-5566/VL-07-08-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2004 č. j. 59 Az 74/2003 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 2. 2004 č. j. 59 Az 74/2003 - 17 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2003 č. j. OAM-5566/VL-07-08-2003, kterým byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud shrnul skutková zjištění ve věci a uvedl, že se ztotožňuje s názorem vysloveným žalovaným o tom, že důvody, pro které žalobkyně žádá o azyl v České republice nejsou podřaditelné pod žádný důvod vymezený v ustanovení § 12 zákona o azylu a její žádost o udělení azylu je zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dle názoru krajského soudu žalobkyně v průběhu celého řízení ani netvrdila, že by v zemi původu byla pronásledována za uplatňování politických práv

a svobod, ani netvrdila, že má strach z pronásledování z uvedených důvodů, potíže žalobkyně vyplývaly výhradně z jejích osobních problémů zapříčiněných její ekonomickou situací.

Proti citovanému rozsudku podala stěžovatelka včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podle názoru stěžovatelky krajský soud stejně jako žalovaný nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na její případ vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatelka se ve své domovské zemi dostala do potíží se svým manželem, který se nechtěl rozvést, vyhrožoval jí a fyzicky napadal, přičemž k vydírání a napadání použil osob ze zločineckých struktur. Stěžovatelka tak byla ohrožena nejen na zdraví, ale i na životě. Pokud hledala ochranu u státních orgánů před vydíráním, pak zjistila, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur, stěžovatelce nezbylo než vycestovat ze země a požádat o azyl. Stěžovatelka je přesvědčena, že v jejím případě je dán důvod pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledována a domovský stát tuto situaci toleruje. Dále má stěžovatelka za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování, na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. Stěžovatelka se rovněž domnívá, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, zejména nedostatečně přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska dodržení procesních předpisů. Stěžovatelka je přesvědčena, že rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť jeho odůvodnění je nedostatečné. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí se způsobem, s jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 21. 10. 2003 žádost o udělení azylu, ve kterém uvedla jako její důvod skutečnost, že na Ukrajině má problémy s manželem, který pracuje u policie, proto si myslí, že si může dělat, co chce, bije ji, vzal ji všechny peníze. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu ze dne 31. 10. 2003 stěžovatelka podrobněji popsala potíže, která měla s manželem, dále ekonomické problémy související s nedostatkem pracovních příležitostí ve vlasti. Stěžovatelka také uvedla, že po příjezdu do České republiky zde bez pracovního povolení pracovala, za nelegální práci a pobyt jí bylo uloženo správní vyhoštění, o azyl požádala, protože by chtěla v České republice legálně pobývat i se svými dětmi a pracovat zde. V případě návratu na Ukrajinu se obává pouze jednání manžela, se státními orgány Ukrajiny problémy neměla.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního

trvalého bydliště. Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 téhož zákona.

Námitka stěžovatelky o nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky žalovaným i soudem se ukazuje neopodstatněnou. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Právní otázkou, kterou se soud v předcházejícím řízení zabýval, je otázka, zda důvody uváděné stěžovatelkou, lze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že v rámci správního řízení o udělení azylu nevyšlo najevo, že by se stěžovatelka ve státě původu musela důvodně obávat pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Stěžovatelka jako důvody pro udělení azylu uváděla toliko soukromé potíže s manželem, ekonomické potíže související s problémy se zaměstnáním na Ukrajině, snahu pracovat v České republice a legalizovat si zde pobyt, tedy důvody, které nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Žalovaný tak zcela správně aplikoval ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a krajský soud správně projevil s jeho postupem souhlas. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným.

V kasační stížnosti stěžovatelka nově namítá, že její manžel použil k jejímu vydírání a napadání osob ze zločineckých struktur, ona patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je zločineckými strukturami pronásledována. Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k výše uvedeným skutečnostem, o nichž se stěžovatelka nezmínila v řízení u žalovaného ani v řízení u krajského soudu, a které uplatnila teprve v kasační stížnosti, nelze přihlížet.

Co se týče námitky stěžovatelky o vadě řízení před žalovaným spočívající v nedostatečně provedeném dokazování, má Nejvyšší správní soud za to, že žalovaný provedl ve věci řádné dokazování, když pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel především z tvrzení stěžovatelky uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti), na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným právním závěrům jako žalovaný. Nejvyšší správní soud přijaté závěry ve věci sdílí a v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil otázku porušení ustanovení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, v čemž stěžovatelka spatřuje důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud postupoval v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., když přezkoumal rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů, přičemž namítané porušení ustanovení správního řádu neshledal. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného tak splňuje náležitosti dle § 47 odst. 3 správního řádu.

Krajský soud se v napadeném rozsudku dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelky, přičemž neshledal stěžovatelem tvrzené nedostatky a porušení, odůvodnění rozsudku poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu jeho výroku. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Zde soud podotýká, že stěžovatelka sice formálně podřadila vytýkané vady pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., obsahově se však jedná opětovně o vady spadající pod písm. b) citovaného ustanovení. Ani v tomto bodu však splnění důvodů kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal.

Kasační stížností stěžovatelka dále nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k námitce konstatuje, že krajský soud se uvedenou otázkou nezabýval, neboť žalovaný o existenci či neexistenci překážek vycestování v předmětné věci v souladu se zákonem o azylu vůbec nerozhodoval. Z ustanovení § 28 zákona o azylu (pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování) totiž plyne, že výrok o překážce vycestování není obligatorní náležitostí rozhodnutí, kterým se rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelka podala také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu